

«ΑΡΜΟΝΙΕΣ»

ΑΤΡΑ

Σήμερα πάλι ὁ λογισμὸς τοῦ νοῦ σου θ' ἀντικρύσῃ
τῆς τέχνης τὰ ὄρδοντα καὶ ἀστραφτερὰ παλάτια,
καὶ ἀπὸ χαρὰ, Παρθενικὴ χαρὰ, ψυχὴ καὶ μάτια
θὰ τὰ φυλήσῃ ὁ Ἡλιος σου, προτοῦ ή μέρα σβύσει.

Ξύπρα, τῆς τέχνης λάτρισσα, Νεραΐδα ἔαρθροιά·
τοῦ δαφροστόλιστο βωμὸς λευκοτυμένη ἡ Μοσσα
σὲ περιμέρει, καὶ ὅρειρα θὰ πλέξετε μεγάλα
ὅρειρα γοργοφτέρωτα, μὲ τὴ γλαυκοματοῦσα.

Τῆς ἀρμοτίας ἡ φωτιὰ καὶ τοῦ ὄνθιτοῦ ἡ λαύρα,
ποὺ μνοτικὰ στολίζονται τὴν ἀστατη καρδιά σου,
ἄγρῳ γλυκοχαμόγελο στὰ χεῖλη σου θάρησονται.

Κι' ὅταν στοῦ πρωτεροῦ βούρα τὴ δροσοφόραρ Λέρα
οἱ δνὸι ψυχές σας σμίξονται καὶ ἀλλονται ἀχοντος τοτεοντ,
ἡ νιότη μου, σὰν ὅρειρο, θ' ἀργοδιαβῆ σμιά σου.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μνηστόρευμα ΤΗ. BENTZON).

I

Ηρὸς τὴν δευτοτάτην Κλαύην Δελφῶν
οὐδός Βάκ: Εἰς Παρισίους.

Μπητσγράμ-Μαίνορ, Λεστερσάρε.

1 Μαρτίου 188...

Πρώτ' ἀπ' ὅλην ὑρίστασαι ἀκόμη; Θά σὲ ζηνκεύ-
ρω εἰς τὸ Παρίσιο; Μ' ἐνθυμεῖσαι; Θέλεις νὺν ἵδης
ἔναν θρυσκόλλων; Προσκαλεῖσαι ν' ἀπαντήσῃς ἀμέ-
σως μὲ τὸ πρώτον ταχυδρομεῖσον.

ΟΔΕΤΤΗ.

Ηρὸς τὴν Κερίαν Τιτανίας Νόελ,
Μπητσγράμ-Μαίνορ, Λεστερσάρε.
Αγγλίαν.

Πατέσιοι ἢ Μαρτίου.

Αῖ, νυἱ! ἡ Κλειόη Δελφῶν δὲν ὑρίσταται πλέον.
Δὲν ἔλκεις λοιπόν, πρὸ ἔτον ἐπτὸ περίπου, τὸ ἀγ-
γελτήριον τῶν γάμων της;

Ναὶ, θὰ μὲ ζηνκεύρης εἰς τὸ Παρίσιο, ἀλλ' ὅτι
πλέον εἰς τὴν ὁδὸν Βάκ—ἀλλὰ εἰς νέαν συνοικίαν,
πάρεοδος Μαρσά. Εἴμεθα περίφημα ἐγκαταστημένοι.
"Αν σ' ἐνθυμοῦμαι;... Θεέ μου, θὰ σου ἔξιζε νὺν σ' εἶγα
λησμονήσημετά μίκη ὄλοκληρον σίνωνάτητα σιωπῆς,
μετὰ τόσας ἐπιστολάς ἀνευ ἀπαντήσεως. "Εμεινα
σ' ἐκείνῳ τὸ περίφημο γραψυματάκι σου: «Πλήττω,
πλήττω, καὶ δὲν θὰ σου ζηνκερόψω ἐφ' ὅσον δὲν
θὰ ἔρω τίποτε ἀλλο οὐσίαν εἰς πω», γραψυματάκι τὸ
ὑποίον ἔδειξα τότε εἰς τὸν σύζυγόν μου καὶ τὸν διε-
σκέδασε πολύ. "Αγαπᾶ μετέριος τοὺς "Αγγλούς, καὶ
οἱ ἐτυπώσεις οὐται Γαλλίδος νυμφευθείστες ἐν "Αγ-
γλίκ τὸν ἔκκριμν νὺν σγηματίσῃ τὴν καλυτέρων ἴδεκν
περὶ τῆς κυρίας Νόελ. Τόσον τὸ καλύτερον δι' αὐτήν,
διότι μέγρι νεωτέρως διαταχῆς, μέχρι τῆς τελείας
δικαιολογήσεως τῶν σφραγίδων της, δὲν θέλω ν' ἀ-
κούσω λόγον περὶ τῆς δραπέτιδος αὐτῆς, καὶ θὰ
ἔξκολουσθω νὺν κρίνω αὐστηρῶς τὴν ἀμέλειάν της
καὶ τὴν ἀγκαστίαν της. ἀλλὰ μου λέγεις ὅτι πρέ-
καιται τόσα περὶ ἐνός θρυσκόλλων. "Αν αὐτός εἴναι
ἡ Οδέττη, τοῦ ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας μου.

Πόσον ἡ θέα τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ καὶ τόσον ἴδιασσον
σου γραψυματός, ποὺ δὲν ἔρω τίποτε τὸ ἀγγλικόν,
πάσον μὲ ζηνκεύρων! Νομίζω ὅτι ἔγουμεν ἀκόμη τὰ
δεκατέστητα της μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἔξεργάμενοι ἀπό

τὸ Σάκρε-κέρ, ἀντηλλάξαμεν, πρὶν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς οἰκογενεῖς μας, δύο μικρὰ δικτυάδια ἀπὸ στρεμένα μάλαμα καὶ ἀσῆμι, μὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας ἀνάμεσα. Φορῶ πάντοτε τὸ δικό μου μεταξὺ ἐνὸς ἀδάμαντος καὶ ἐνὸς σαπφείρου.

Καὶ σύ;... Ἀγκαπητὴ Ὁδέττη, ποῦ είσαι νά σε φιλήσω, Ὁδέττη μου ἀγκαπητή; Στοιχηματίζω πῶς ἐσκέφθης ὅτι ἡθέλησα νά σε τιμωρήσω καὶ σ' ἔκχυμα νά περιμένης ἐπὶ ὄντω τηνέρας τὴν καρυγήν αὐτὴν τῆς καρδίας μου, διότι δέν μου ἔδωκες ἐπὶ ἐν δύρδον σχεδὸν τοῦ αἰώνος τὸ ἐλάχιστον στημείον ζωῆς· νά σου εἰπῶ, δέν μου κακούρχινεται ἀν αἱ περιστάσεις με τηνάγκυκσαν ὀλίγον νά σε ἐκδικηθῶ· ἀν καὶ κατὰ βάθος δέν είναι σφάλμα μου· δέν ἀπήντησα μὲ τὸ πρώτον ταχυδρομείον, καθὼς μου ἔζητούσεις, διότι τὸ γράμμα σου ἐστάλη ἀπὸ τὴν ὄδον Βίκη, ὅπου μένουσιν ἀκόμη οἱ γονεῖς μου, εἰς τὴν Προσηγκίαν, εἰς μίκην Κλαίρην Δελμᾶ, μικρανεψιάν μου. Πρέπει νά ζεύρης αἱ Κλαίρι αποτελοῦσι τόρχ τρόπο.

Θά σου παρουσιάσω μίκην κάποιαν Κλαίρεττην, ἡ οποία διακρίνεται ἀπὸ τόρχα εἰς τὰ μέρη, ὅπου τὴν ὁδηγεῖ ἡ μακά της, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ κειμανίου. Εἰς τὸν καιρόν μας δέν ἤμεθα τόσον προγωρημένους. Τὰ μέσα τόρχ τῆς ἀνακτροφῆς ἔκχυμα μεγάλας προσδούσι. Εἴμασι οὐπετρίκανος διὰ τὴν κόρην μου. Ἀλλὰ πρὶν οὐμιλήσω δι' κύτην ἐπρεπε νά σ' ἐρωτήσω διὰ τὰ δικά σου τὰ μπευπέ, τὰ ὄποια θὰ ἥλθαν δίγως ἄλλο, νά διασκεδάσουν τὴν πληξίν σου. Τὰ παιδιά μας παρηγοροῦν δι' ὅλη τὰ ἄλλα, δέν είναι; τὰ πάντα ἀτικκθιστοῦν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τιποτε δέν ἀνθίσταται εἰς αὐτά. Σὲ περιμένω ἑσένα καὶ τοὺς δικούς σου καὶ φλέγομαι ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν. Εἴμασι μάλιστα ἔτοιμη, ἂν θέλησης, νά προσενεγχθῶ χριστεῖται καὶ πρὸς τὸν Κ. Τζαΐμης Νόελ, μ' ὅλην τὴν κάκια ποὺ ἐπρεπε νά τον ἔχω, διότι μου ἔκλεψε τὴν φίλην μου. Σὲ σφίγγω ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ μικρόθεν μέχρι πνιγμοῦ. Τί θὰ είναι ἀπὸ κοντά;

ΚΛΑΙΡΗ ΡΕΝΑΔ

Πρὸς τὴν Κερίαν Κλαίρη Μεράλ.
Πάροδος Μαρσώ.

8 Μαρτίου.

Δέν θὰ λάβῃς ἀνάγκην νά βιάσῃς τὸν ἔκυτόν σου νά προσενεγχθῆς χριστεῖται πρὸς τὸν σύζυγόν μου, διότι ἀπέθανε. Καὶ κύτο ἀκριθῶς μου παρέχει τὴν ἐλευθερίαν νά ἐπανέλθω εἰς τὸ Παρίσι, τὸ μόνον στημείον τῆς ὑδρογείου ὃπου δέν ἥθελησε νά μ' ὀδηγήσῃ καὶ τὸ μόνον εἰς τὸ ὄποιον ἐνδικφερόμην ἐγώ νά υπάγω. "Οσον διὰ τὰ μπευπέ..., φιλτάτη μου τὸ κεφάλιον αὐτὸ είναι ίσως ἡ μεγαλυτέρης ἔλλειψίς μου, τὴν ὄποιαν τόσον σκληρῶς μέ κάμην νά αἰσθάνωμαι τὸ συγγενολόγη μου, σγι ἐκείνος—ἐκείνος ἡτο ἐξειρετος ἀνθρώπος ἐκτὸς μόνον ὅτι ἐμίσει τὴν Γαλλίαν, ίσως ἀπὸ ζούλιαν διότι τὴν ἀγαποῦσα ποὺ ἐγώ—ἄλλας ἡ πεθερῶς καὶ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς οἰκογενείας

μου. Αἱ ἀνδραδέλφαι μου ἀπήντησαν κατὰ τρόπον ἀνεπίφθονον εἰς τὴν γραφικὴν εὐλογίαν «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε»· καὶ πάντοτε ὁ λερένς τῆς Βγλαζούζη θὰ δύναται, ὅταν κάμην λόγον δι' αὐτὰς, νά ἐνθυμεῖται τὴν βιβλικὴν εἰκόνα τῆς γονίμου ἀμπέλου καὶ τῶν ποιουσιθυμῶν παραφυάδων τῆς ἐλαίας, ἐνῶ ἐγώ ἔμειναν ἄχρηστον ἀγρούχορτον, ἔξωτικὸν καὶ στείρον. Αἱ, καὶ τί μποροῦσε νά περιμένουν ἀπὸ μίκη Παρισιάνα—καὶ παπίστριαν μέσα σ' ὅλη!... Πρώτος μεταξὺ τῶν Νόελ, ἀπὸ τόσων γενεῶν, ἐκείνος ὁ πτωχὸς Τζαΐμης ὑπέπεσεν εἰς τὸ σφάλμα νά νυμφευθῇ ἐξω ἀπὸ τὴν ἀγριλικνικὴν ἐκκλησίαν· ἡτο φυσικὸν νά βαρύνῃ ἐπ' αὐτοῦ ἡ θεία κατάρχη. Δέν ἔχω λοιπὸν πανιδικά, καὶ σ' αὐτὸ ἐπάνω σπεύδω νά παρατηρήσω, ἀγκαπητή, πόσον βιάζεται νά μου κάμης λόγον διὰ τὸ ἰδικόν σου, πρὶν νά μου εἰπῆς οὐδὲ γρὺ περὶ τοῦ σύζυγου. Δι' ἔναν ἀνθρώπον διορατικόν, ὅπως ἔγινα ἐγώ ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴν συναναστροφὴν μιτά τοῦ ἔκυτοῦ μου, αὐτὸ σημαχίνει ὅτι είσαι μήτηρ προπάντων, καὶ ἀπαξιώτου τεθέντος δέν ἀπέγω ποὺ τοῦ νά ἐξαγάγω συμπεράχσυματα δγι ποὺ κολκευτικὰ διὶ τὸν κ. Ρενάλ· πράγμα τὸ ὄποιον θὰ με ἀπήλπιζε· διότι ἐκείνην τὴν ρουμανικὴν ἀπόγορωσιν—πῶς νά τὴν πῶ;—ἡ οποία δέν μου παρεχωρήθη ἐμένα εἰς τὸν βίον μου, τὴν ηγεόμην, διὰ σέ, Κλαίρη, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν μακρῶν ἐκείνων γρόνων τῆς σιωπῆς, ποὺ τόσον ποὺ μού κτυπᾷς. Μάλιστα, ηγεόμην διὰ σὲ σύζυγον ὃσον τὸ δύνατόν διαφρετικόν τοῦ κ. Νόελ, διστις ἐν τούτοις, τὸ ἐπανακλημένων, ἡτο ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐθύτης προπάντων ἐνσαρκωμένη, ἀνεπίληπτος τζέντλεμαν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, ἄλλας δέν εἰζεύω τι τοῦ ἔλλειπε. "Οταν ἔνας ἀνθρώπος περιχρῆ τὸ τρίτον τοῦ ἔτους ἐπὶ ἐνὸς γυνώτ, ἐπὶ τοῦ ὄποιού ἔχει διευθετήση τὴν ἀνακτυπικωτέρων κακυπίνων διὰ τὴν γυναίκα του, ἡ οποία μ' ὅλα τεῦτα ὑποφέρει ἀπὸ συνεχῆ νκυτάσιν, αὐτὴν ἡ γυναίκα μ' ὅλας βέβαιας τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς ἐνδείξεις αὐτὰς ἀφοσιώσεως ποὺ περιβάλλεται, δέν θὰ δύναται νά εῦρῃ τὸν ἔκυτόν της καὶ ἀπολύτως εὐτυχῆ. Τόρχ ἐπὶ τῆς ξηρῆς ίσως θὰ δύναμεθεῖ ἐπὶ τέλους νά ἐπιτύχωμεν τὴν πολυθύλητον ἀγμορίατ τὴν ἀπαρχίτητον διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἐξ ἐν δέν ὑπῆρχε εἰς τὴν μέστην—εἰναι ἀνοησία καὶ νά το λέγω—ἡ μουσική. Ναί· ἐνθυμεῖσαι πάσον συνετέλεσεν ἡ μουσική διὰ νά ἐμπνεύσω τὸ αἰφνίδιον ἐκείνο πάθος εἰς τὸν κ. Νόελ. Μελουμανής, ἡρωτεύθη τὸ πιάνο μου τόσον ίσως ὃσον καὶ ἔμε τὴν ιδίαν. Τόρχ... δέν τὸ ἀνοίγω ποτὲ τὸ πιάνο μου, τὸ βιολί του μ' ἔκαμε νά τὸ ἀπαρχίτητο καὶ μισῶ τὴν μουσικὴν ἡδη—ὅσον καὶ τὰς θαλασσινὰς ἐκδοσμάς ἡ καὶ περισσότερον ίσως θὰ ἐννοήσης. Ο σύζυγός μου ἐπιχείρει τητακτικά πέντε ὥρας τὴν ημέραν καὶ ποτὲ δέν ἐπιχείρει σωστά. Εἰς ἐκείνους οἱ ὄποιοι θὰ ἐτόλμων νά εἴπουν ὅτι αὐτὰς είναι ἀνοησίαι ἡ δέν ήξεύρω τι ἄλλο, θὰ ἀπήντων ὅτι γιλιάκις εὐλογώτερον θὰ ἐσυγγέρωσουν

τὴν σοθικωτέρεν ἀπιστίαν εἰς τὸν πτωχὸν ἔκεινον βιρτουόζον, παρὰ τὰ τίποτε ἔκεινα.

Αλλὰ πῶς θὰ ἐπήρχετο εἰς τὴν χρηστὴν φραγτικάν τοι ἡ ίδεα νὰ διεκπαρξῇ καμμίαν ἀπιστίαν; ὑπὸ πλείστας ἐπόψεις ὁ Τζείημς ἥτο τὸ πρότυπον τῶν συζύγων. Μόνοι καὶ διεκφόροι τῆς φυλῆς, ἴδιοι συγκρατίας, συνηθεῖῶν καὶ πνεύματος, ἡμιπόδισκον μετεκάνυ μας τελειωτέραν συνεννόησαν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν ἀμφέβολες καὶ ἔκεινος περὶ αὐτοῦ. Οὐδέποτε διετάρχεται τὴν ἡσυχίαν του μ' ἀνωφελῆ παράπονα, γνωρίζεις τὸν χρεκτῆρον μου διὰ ν' αὐτιθάλλης περὶ τούτου. Ή μικρά του Όδεττη, ὄνειροπόλοις καὶ καθιστική, αλινόυσαν ἕνιοτε πρὸς τὴν εἰρωνίκην, δίλιγον πολὺ βυθισμένη εἰς τὰ βιθίλια, τοῦ ἡρετεν ἐν τούτοις μ' ὅλη τὰ ἐλκτωμάτα της. Συνέτεινα, μαζὶ μὲ τὸ γνώτι καὶ τὸ βιθίλι του, διὰ τὴν εὔτυχίαν του, τὴν ὄποιαν ἔνδει μ' ὅλην τὴν ἀφέλειάν του νὰ μὲ κάμηη νὰ συμμερισθῶ. Καὶ εἶναι βρεθεῖα ἱκανοποίησις δι' ἐμὲ νὰ τὸ γνωρίζω αὐτό. Θὰ εἴχα τύψεις μεγάλης ἀνὴτο δυνατὸν νὰ μ' εὑρισκεν ἀχάριστον, διότι, πρὸ παντὸς νυμφευόμενος κόρην ἀνευ προικός, ἐδείγηθη γεννήσιος ἀπένταντι μου. Ἐνθυμεῖσκιμέ ποιον ἐνθυμεῖσκιμὸν ἡ ἐξανδέλφη μου Δέ λευράκης ἐδέγηθη τὴν πρότασίν του χωρὶς κακὸν νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην μου. Αὐτὴ ἡ ίδια, ἀπὸ τοῦ δεκάτου μου ἔτους, ἀνέλθειν δὲλητὴν τὴν φροντίδα καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀνατροφῆς μου, ἐνώ ἄλλον τίτλον δὲν εἴχον νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ παρὰ διότι ἔφερον τὸνούμα της, ὅντας μόνη της συγγενοῦς ἀποθανόντος ἀρρώπρογονούμενος κατεστράφη καθ' ὄλοκληρίαν. Ή ζωὴ μου μπήρε της πλήρης εύνοιῶν τῆς τύχης, ὅπως τὰς ὄντας καὶ ὄντας, εὐνοιῶν ὅλως διόλου ἀνελπίστων. Καὶ δημος ἀνευ τῆς θεραπεῖας ἀναμνήσεως τῆς τρυφερότητός σου, καὶ τῆς οἰκειότητός μας, θὰ εὑρισκον—τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι ἔκαστος ἀντιλαχθάνεται κατ' ἵδιον τούτον τὰ ἀγαθὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον—ὅτι τὸ ίδιον μου μερίδιον τῆς εὐτυχίας ἡτο μικρὸν, σχεδὸν μηδαμινόν. Τὸ ίδιον σου, τὸ ἐλπίζω εξ ὅλης καρδίας, εἶναι ἀπ' ἐνκαντίας πολὺ καὶ πλήρες. Εἰγεις μητέρων, τὴν πλέον προσεκτικὴν μητέρα, ἡσοῦ ὑπὸ πάστας τὰς ἐπόψεις, εἰς ακλυτέρκες συνθήκης διὰ νὰ δυνηθῆται ἐκλέξης. Διατί λοιπὸν νὰ γλυστρῷς τόσον ἐλαφρῷ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὄποιον θὰ μ' ἐνδιέφερεν ὑπέρ πάντα; Οὐδόλως περίεργον ὅτι παρέπει τὸ ἀγγελτήριόν σου. Κατὰ τὰς χρονολογίκες πρέπει νὰ ἐφθασενεὶς Μπηταργάθης κατὰ τὸ μέγχυ μαξτεκτίδιον εἰς Αὐτραλίαν. "Αλλως, ἡ φλογερά μου περιέργεια θὰ μ' ἔκαμνεν ν' ἀποταχθῶ τὸ εἰδός ἔκεινο τῆς αὐτοκτονίας εἰς τὸ ὄποιον μάνη μου κατεδικόθην, ὅταν ἀπεράστισκα νὰ μὴ σου γράφω. Μάλιστα, μόνον τὸν μα τῆς αὐτοκτονίας τακτίζει διὰ μίαν τοικύτην θυσίαν. Αἱ ἐπιστολαὶ σου; . ἀλλ' αὐταὶ ἡσαν ἡ μοναδική μου ἀπόλαυσις. 'Ακριβῶς δι' αὐτὸν καὶ ἐπειδὴ μοῦ ὑπενθύμιζον πολὺ τὸ παρελθόν, ποζάνον, καὶ γχριτωμένη σου ἔκειναι ἐπιστολαὶ, τὴν ἐξέγερσιν

μοῦ ἐνχωτίον τοῦ παρόντος. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις μου θὰ ἀρηγᾶ θέλοντας καὶ μὴ, νὰ ξεχειλίσουν τὰ παράπονά μου, τὰ ὄποια εἴχα ἀπορραΐση νὰ κρατήσω διὰ τὸν ἔκυτόν μου, διότι, κατὰ βάθος, ἡσαν ἀδικη, τὸ ἐνοιῶ τόρχ, αὐτὴν τὴν στιγμὴν πού σου τὰ ἐμπιστεύματι. 'Εὰν εὗροισκον τὸν ἔκυτόν μου δυστυχῆ, δέν με ἔκκαμνεν ὁ Τζείημς τοικύτην, καθὼς θὰ ἠδύνασθο νὰ πιστεύσῃς. "Οὐ; βέβαια· μόνον ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος ἀπετέλει μέρος συνόλου τὸ ὄποιον καὶ ἐως τόρχ μοῦ εἶναι ἀνωπόρφορον: τὸ γυάτ, αἱ πέντε ὄψει τοῦ βιολίου, τὸ πρωινὸν οἰκογενειακὸν πρόγευμα, ἡ συνήθης ὄμιγλη, ἡ ἀργία τῆς κυριακῆς, ἡ πανηγυρικὴ συγκρατήσις τῆς πενθερῆς, ἡ ὄποια μόλις καὶ μετὰ βίκας ἡνείχετο τὰς ὄλιγον ἀνεξηρτήτους τάσεις μου, ὅσον καὶ ἂν τὰς συνεκράτουν ἐγώ... καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα!...

'Εξ αἰτίας αὐτῶν ὅλων ὑπέφερχ καὶ τὸ σφάλμα ἦτο ίδιον μου βέβαιως, διότι ἡμην ζένη. Βεβτιωθεῖσκον ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἐπεδέγετο κακούν θεραπείαν, ἔκρινα πῶς θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον καὶ λογικώτερον νὰ σιωπήσω, καθόσον μάλιστα δέν γνωρίζω νὰ ἔξωτερεικεύομαι εξ ἡμισείας... Μιὰ νὰ κοπῇ τὸ σχοινί, πηγαίνω, πηγαίνω... δὲν εἰξέρω κ' ἐγώ ποὺ διέβαλον. 'Αρδού ἔγιναν ἀγγλίς ἔπειτε τοικύτην καὶ νὰ μείνω τὸ καλύτερον μέσον πρὸς τοῦτο ἦτο νὰ ἐγείρω φραγμὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Γαλλίας, τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας, ἥτις παρέστατο πάντοτε πρὸ τῆς δικνοίας μου, ἐλκυστική, ἀκταπαχητος, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς φίλης μου. Δέν σου ἐγράψω πλέον. 'Αλλ' ἀκόμη μίαν φρούρων, ὑπέρχορουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὄποιας παράστασίν τις τὰς σταθερωτέρκες ἀποφάσεις ποὺ ἔλκει. 'Εὰν ἐλάχισκον τὸ γοκκιματάκι ἔκεινο, μόνη της θὰ ἔκινετο ἡ πέννα μου διὰ νὰ σ' ἐρωτήσω. — Πῶς εἶναι; ἀντκποκρίνεται εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ὄποιαν ἐσχεδιαζόμενην ἐκείνου, κατὰ τὰς ὄψεις τῆς ἀναπκύσεως μας εἰς τὸ σχολεῖον; ἀξιωματικός τῶν οὐσσάρων, πεταχτός, μὲ θήσος νικηφόρου, βαλσιστής ἔζοχος, καὶ μὲ τὰ μουστάκια ἀνεστραχμένα; ἢ καὶ καλύτερος ἀκόμη; τὸν ἀγκυράς ἐμπαθῶς; 'Εξήγησέ μου τί θὰ πη ἀυτὸν τὸ ἐμπαθῶς καὶ τὰ λοιπά. — Χάριτι θειέ! εἶναι ἀκόμη καιρός νὰ τὰ διαρθρώσωμεν καὶ αὐτά.

'Αλλὰ ὡς τόρχ ακόμητρο πιστεύεις ἀφόρητοι, συμφέροντα πληκτικά, μὲ ἀπειλοῦν νὰ με κρατήσουν ἐδῶ ἔνα μήνα ἀκόμη. Τουλάχιστον ἡς φλυκρώμεν ταχυδρομικῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, θέλεις; Σ' ἀγκαῶ ὄπως ἄλλοτε, ὅταν εἴγαμεν τὰ πάντα κοινά καὶ ἐσχεδιαζόμενη νὰ μείνωμεν γεροντοκόρῳ: διὰ νὰ μὴ γωρισθώμεν ποτέ.

ΟΔΕΤΤΗ

(Ἐπειταὶ συνέχεια).

